

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται ἐκ τῆς Ἰατρικῆς τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν καθιερωμένον περιοδικὸν ὄργανον, ἀληθῆς παροχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν παιδείας καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμένης Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκη καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΑΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίως δραχμ. 75. Ἐξέμνητος δρ. 40. Τετάρτη δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπόστολος ἡμίση διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γένει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τετάρτη ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗ—ΕΚΑΘΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐνομήνου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐξουσίας ἀριθ. 28, παρὰ τὸ Βαγδάτικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἀυγούστου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 35

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοκτοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Κι' ἀνάμεσα στὴ φλογερὴ πνοὴ τοῦ ἀφρικανικοῦ ἀνέμου, ὁ Γιώργος θαρροῦσε πὺς ἔφτανε ἐν τ' αὐτιά του μὴ μακρινὴ, γλυκερὰ κι' ἀσθενικὴ φωνὴ τοῦ ψιθύριζε:

— Λαυτερώστε τον!.. Κάνετε δε, τι μπορέσετε!.. Ἄν σώσετε ἐκεῖνον, θὰ σώσετε καὶ μένα μαζί του!..

Ἦταν ἀραγε πραγματικότης; Ἦταν τηλεπάθεια; Ἦ φωνὴ τῆς Λουκίας περνοῦσε τις ἀποστάσεις κι' ἔφτανε ὡς αὐτόν; Ὅχι βέβαια. Μὰ ἡ ἀνάμνηση τῆς ἑκείνης ποῦ φανέρωναν τάρρωστα βλέμματα τοῦ εὐγενικοῦ κοριτσιοῦ, ἦταν τόσο δυνατὴ μὲς ἀπὸ νοῦ του, ὥστε δημιουργοῦσε μὴ δευτέρη πραγματικότητα.

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς περνοῦσε στὶς πράσινες ἐρμηίδες τῆς Ἀφρικῆς, θαρροῦσε πὺς ἔβλεπε πάλι τὸ γιάτρο Ἐρβὲ ποῦ ἀγωνίζεταν νὰ γλυτώσει τὸ ἀρρωστο κορίτσι ἀπὸ τὰ νόχια τοῦ φρικτοῦ ἀφρικανικοῦ πυρετοῦ. Ἦ χρίση εἶχε πᾶς περάσει. Ὁ πυρετὸς εἶχε υποχωρήσει. Κι' ἡ ἀρρωστη εἶχε ζυκνήσει σὲ κατάστασι μεγάλης ἀδυναμίας. Μὰ τώρα πᾶς δὲν ἦταν σὲ κίνδυνον.

— Ἐνα μόνο! εἶπε ὁ γιάτρος. Μακριὰ ἀπὸ συγκινήσεις!

Κι' εἶχε δεῖξει μὲ τὸ βλέμμα τοῦ Γιώργου ποῦ, μὲ τὴν ἀδεια τοῦ γιάτρο, εἶχ' ἔρθει νὰ ἰδεῖ τὴν ἀρρωστη.

— Ἄν μέσα στὸ κινίνο μου μποροῦσατε νὰ βέλετε λίγες σταγόνας χαρά, τότε θὰ γινόμεν ἀμέσως καλά. Μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε ἕνα τέτοιο φάρμακο, κύριοι στρατιωτικοί;

— Ἄ, δεσποινίς Λουκία. θὰ σὰς τὴ φέρω ἐγὼ αὐτὴ τὴ χαρά. Σὰς τὸ ὑπόσχομαι... Νὰ τὴν περιμένετε.

Ἦ ἀρρωστη εὐχαρίστησε μ' ἕνα χαμόγελο, ποῦ τὸ συμπλήρωσε μὲ τὴ φράση, ποῦ πετοῦσε ἀκόμα σ' αὐτὴ

τοῦ Γιώργου. Καὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη αὐτὴ ὄψασα, πορευόταν ὁ φίλος μας στὸ ἀγνωστο, τὸ καινούργιο γι' αὐτὸν ἑσωτερικὸ τῆς Σενεγάλης.

Οἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἡ συνάντησι τῆς παιδικῆς του φιλενάδας μέσα σὲ τόσο συγκινητικὴς περιστάσεις, ἡ ἐπιθυμία νὰ τῆς φέροι πίσω τὸν πατέρα τῆς καὶ νὰ τῆς σώσει: εἶσι τὴ ζωὴ—ἐλ' αὐτὰ ἔκαναν πῶς γοητευτικὴ, γι' αὐτόν τὴν ὥρα αὐτὴ ἐκστρατεία, ὅπου τὸν ἔστειλε ἡ πατρίδα του, σὰν ἀπόστολο ποῦ θάφερνε τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ στοὺς ἀγριούς καὶ βάρβαρους πληθυσμοὺς τῆς Ἀφρικῆς

Ἄπ' τὴν Κίτα, ἔκαναν τρεῖς σταθμοὺς νὰ φτάσουν στὴ Νιαγκασόλα. Ἐκεῖ βρήκαν ἕναν πληθυσμὸ λιγὰκι τρομαγμένο, μακρὸς πολὺ ἐχθρικός διαθέσεις.

Στάθμισαν λοιπὸν καὶ προμηθεύτηκαν τροφίμα.

Ἐστερα βάδισαν πρὸς τὸ Σεγκιρέ.

Μ' ἕνα ποῦ περνοῦσαν ἀπὸ χώρα πολὺ δύσκολα ὑποταγμένη καὶ σχεδὸν ἐχθρική, δὲν βρήκαν καμμιά δυσκολία σοβαρὴ ἀπὸ μέρους τῶν ἰθαγενῶν, ποῦ θὰ τοὺς ἀνάγκασε νὰ κάμουν ἐνὰ λαλήσει ἡ μπαρούτη.

Στὸ Σεγκιρέ, πέρασαν τὸ ποτάμι μὲ

πυρὸς, — δουλειὰ ποῦ χρειάστηκε μίαν ὀλόκληρη μέρα. Μόλις μαζεῦτηκαν εἶσι στὴν δεξιὰν ὄχθη, ὁ λοχαγὸς Κασσαῖν ἀποφάσισε νὰ ἐπιβλέπει τὴ χώρα μὲ μέτρα ἀσθηρότερα ἀπ' τὰ συνειθισμένα, γιὰτὶ τώρα πᾶς ἔμπαιναν μέσα

στὴ ζώνη τῆς ἐπιρροῆς, — θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πεῖ καλύτερα στὴ ζώνη τῆς Ἀηστίας τοῦ περιφρημοῦ κι' ἐπικίνδυνου ἐχθροῦ τῶν Γάλλων, τοῦ

Σαμπού.

Ὁ μαῦρος ταχυδρόμος τοῦ Μπέν. Ἄμὲν εἶχε θηλώσει πὺς δὲν εἶχαν τίποτα νὰ φεθῆθον κι' εἶσι ὁ κύριός του τοῦ εἶχε πεῖ: «Ἄσπροι καλοί, Γάλλοι καλοὶ μπρεσὲφ (περισσότερο)».

— Παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ παλιὸς ἀξιωματικὸς τοῦ περσοναυτικοῦ, ἔχω πεποίθησι πὺς ἔ ἀφέντης σου εἶναι φίλος μας. Μὰ, ἔβρεις, ἐκεῖ κάτω στὴν πατρίδα μου, λένε μὴ παρομοία: «Θεὸ μου, φύλαγέ με ἀπ' τοὺς φίλους μου, κι' ἐγὼ φυλάγομαι ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς μου». Κατάλαβες τί θὰ νὰ πῶν μ' αὐτό; Ἐγὼ πάντως θάχω τὸ νοῦ μου νὰ φυλαχτῶ κι' ἀπ' τοὺς φίλους κι' ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς μου.

Γύρισε στὸν Καρδινίσι:

— Ἀνθυπολοχαγέ! Πάρτε τὴν ἡμιλοχίαν σας, φιάξτε μίαν ἐμπροσθοφυλακὴ καὶ κηγαίνετε μπρὸς. Σίς θὰ μὰς ἀνοίγετε τὸ δρόμο. Τὰ μάτια σας τέσσαρα!

— Μάλιστα, λοχαγέ μου,

«Κρατοῦς πάντα μὲ σημαϊόλα...» (Σελ. 274, στ. α'.)

Κι' εὐθὺς ὁ Γιώργος ἀφοσιώθηκε στὴν ὑπερησία του. Ἐδίωξε ἀπ' τὸ νοῦ του κάθε ἄλλη σκέψη, ὅσο γλυκεῖα κι' ἂν ἦταν, καὶ συγκέντρωσε ὅλη τὴν προσοχή του καὶ τὴ θέλησή του, ὅλη τὴ δύναμη τοῦ χαρακτήρα του στὴ διεύθυνση τοῦ ἀποσπάσματος του.

Τὸν διεκώλυσε πολὺ πὺλ ποὺ εἶχε ὑπαρ- χηγὸ τὸν αἰώνιο Πεπίνο. Καὶ πίσω ἀπ' τὸν Πεπίνο χοροπηδοῦσε ὁ αἰώνιος Μπάμπας, πὺλ οἱ προσωρινοὶ φίλοι του, ὁ Μαρμί κι' ἡ γυναίκα του, εἶχαν μείνει στὴν Κίτα. Κι' ὁ μικρὸς μαῦρος βρέθηκε τότε σ' ἓνα τραγικὸ δίλημμα: Ἐπρεπε νὰ μείνει μαζί μὲ τοὺς καινοῦργους φίλους πὺλ τοῦχαν δεῖξει τόση στοργή, ἢ νὰ κολλοῦθῃ τὴν παλιά του ἀγάπη; Προτίμησε τὸ δεύτερο. Ἀκολούθησε τὸν Πεπίνο.

Μὰ δὲν ἦταν τώρα πιά ὁ Μπάμπας τοῦ Χερβούργου. Ἐνα ἄσπρο μπουρνούζι διπλωμένο, τοῦ χρησίμευε γιὰ κυλόττα σὺν τῶν ζουάδων. Φοροῦσ' ἓνα ἀραβικὸ σακκάκι, δῆρο τοῦ Πεπίνου, κι' ἀπ' τὴν παλιά στολή τοῦ πεζοναυτῆ, δὲν εἶχε κρατήσει παρὰ μόνο τὸ κασκέτο, πὺλ τοῦχε προσθέσει κι' ἓνα μαντιλὶ γιὰ νὰ τοῦ προστατεύει τὸ κεφάλι καὶ τὸν τράχηλο ἀπ' τὸν φλογερὸν ἥλιο. Τέλος, κρατοῦσε πάντα μιὰ τρήχρωμη σημαϊούλα, καρφωμένη στὴν ἀκρὴ ἑνὸς μπαμποῦ.

Καὶ τ' ἀρακάκι πηδοῦσε ἀφοδὰ μέσα στοὺς θάμνους, μὲ τὸ κορμί καὶ τὰ πόδια γυμνά, χωρὶς ποτὲ ἓνα χαλίκι ἢ ἓν' ἀγκάθι νὰ μπορέσει γὰρ τοῦ τρυπήσει τὴ φυσικὴ σόλλα πὺλ εἶχε σχηματίσθῃ κάτω ἀπ' τὰ πλατεῖα τοῦ πόδια.

Καθὼς λοιπὸν πλησίαζαν στὴν Κινέτρα, πὺλ ἀπὸ μακριὰ φαινόταν οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν τῆς ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν μικρῶν φοινικοδέντρων, ἓνας παράξενος θόρυβος ἀκούστηκε ἀκριβῶς μέσ' ἀπ' τὸ μικρὸ δάσος πὺλ σχημάτιζαν αὐτὰ τὰ φοινικόδεντρα.

— Ἄλτ! διέταξε ὁ Καρδινιάκ. Ἐδῶσε εὐθὺς τὴς διαταγῆς του, οἱ ἄνδρες τοῦ ἀναπτόχθησαν καὶ πήρσαν ὄλοι, μέσα στοὺς ψηλοὺς θάμνους, θέσεις μάχη.

Αὐτὰ ἔγειναν μ' ἐξαιρετικὴ τάξη καὶ γρηγοράδα. Ἐνα τμήμα ἀπὸ μαθητῆς τοῦ Σαίν-Σαρ δὲ θὰ ἐκτελοῦσε πὺλ κα- νονικὰ τὴς διαταγῆς τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ὁ Καρδινιάκ, πίσω ἀπ' τὸ ἀπόσπασμά του, εἶχε ἀνασηκωθεί πάνω στοὺς ἀναβολεῖς καὶ κοίταζε τὸν ὀρίζοντα μὲ τὴ λοριένττα του. Πλάι του ἓνας δεκα- νέας, μὲ τὸ δάχτυλο στὴν σκανιάλη καὶ μὲ τὸ στόμιο τοῦ δόλου γυρισμένο πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ μαῦρου ταχυδρό- μου, δὲν τὸν ἀφίνε στιγμή ἀπ' τὰ μά-τια. Μὰ ὁ μαῦρος δὲ σάλευε. Μ' ἓνα πλατὺ γέλιο φανέρωνε τὰ σμάλτινα δόν-τια του καὶ μουρμουρίζε φράσεις, πὺλ

ὁ Γιώργος δὲν ἐννοιοῦθε γρὺ ἀπ' αὐτῆς, μὰ πὺλ δίχως ἄλλο ἦταν χαρούμενος. Ἐαφνικὰ, ἓνα στράτευμα πολὺχρωμο πετάχτηκε ἀπ' τὸ δάσος τῶν φοινικο- δέντρων καὶ τότε ὁ θόρυβος μεγάλωσε. Ἀκούγονταν τραγούδια, ταμπούρα καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ὁ δαιμονισμένος κρότος τῶν «γκόγκ» (*).

— Προσοχή! πρόταξε ὁ Καρδινιάκ, ὄχι δίχως κάποια συγκίνηση. Μὴ ρίξει κανεὶς σας χωρὶς διαταγὴ μου!

Μὰ ὁ μαῦρος ταχυδρόμος τοῦ Μπέν- Ἀμέτ δὲν κουνήθηκε. Ἐβῆκε μὲ τὸ δάχτυλο ἓνα μεγαλόσωμο μαῦρο, μὲ μπλε στολὴ καὶ μ' ἓνα ριγωτὸ μπουρ- νούζι. Ἦταν πάνω σ' ἓνα ἄσπρο ἄλογο καὶ πήγαινε μπρὸς ἀπ' τὸ στράτευμά του. Δυὸ μαῦροι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ του, πάνω σὲ δυὸ γαϊδουράκια, κρατοῦσαν ἀνοιχτὸ ἓνα παρασόλι ἀπὸ πάνω του.

Δίχως ἄλλο ἦταν κάποιοι μεγάλοι ἀρχηγὸς, κι' ὁ ταχυδρόμος ἄρχισε νὰ φωνάζει ὀρλιάζοντας τ' ἔνομά του:

— Μπέν-Ἀμέτ! Καλὸ! Μπέν-Ἀμέτ! Τίκατε ἀπ' τὴ στάση τῶν ἰθαγενῶν δὲ φανέρωνε ἐχθρική διάθεση. Τὸ στρά- τευμα σταμάτησε σὲ ἀπόσταση τριακο- σίων μέτρων πάνω-κάτω καὶ τότε ἔγινε κάτι παράξενο γιὰ ἓνα στρατὸ ἰθαγε- νῶν, πὺλ εἶναι ἀσυνεθιστοὺς στὰ ἔθιμα τῶν πολιτισμένων στρατῶν: Ἐνας μαῦ- ρος στολισμένος μὲ κογχύλια καὶ ντυ- μένος μὲ δέρμα πάνθηρα, ἓνας μάγος δίχως ἄλλο, προχώρησε κρατώντας μιὰ λευκὴ σημαία. Ὁ Μπέν-Ἀμέτ ἔστειλε «κίρρα».

— Μπὰ! ἔκανε ὁ Πεπίνος. Ἐ- μάθαν νὰ σηκώνουν καὶ τὸ «μαντήλι» αὐτῆς οἱ μαϊμούδες; — Ἀλήθεια, εἶναι παράξενο! εἶπε κι' ὁ Καρδινιάκ. Ἐμπρός, σηκωθῆτε ὄλοι καὶ παρὰ πόδα! Τώρα θὰ μάθου- με τί ζητοῦν.

— Τὸ νοῦ σας, ἀνθυπολοχαγέ μου, μὴν τοῦς ἐμπιστευθεθε. Ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συνοδεύσω; — Ἐλα! ὁ λοχίας Μπρέτ θ' ἀναλά- βει τὴ διαίτηση.

— Μάλιστα! Καὶ, ξέρεις εὐ, Μπρέτ! πρόσθεσε ὁ ἀστειὸς Παρισινός. Ἄν ἴδεις πὺλ τὰ σκυλάκια αὐτὰ μὲς κάνουν τὸ δύσκολο, μὴ χάνεις καιρὸ. Ἐφ' ὄπλου λόγῃ καὶ χτύπα στὸ σερὸ!

— Ποῦ καλά! Τότε ὁ Γιώργος προχώρησε πάνω στ' ἄλογό του μπρὸς ἀπ' τὴ γραμμὴ. Ὁ Πεπίνος βιάζε διπλα στὸν ἀρχηγὸ του κι' εἶχε καρφώσει στὴν ἀκρὴ τῆς μπαγιονέτας του ἓνα κομμάτι ἄσπρη φανέλλα. Ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσε σο- βαρότατος ὁ Μπάμπας. Ἐφτασαν ἔτσι τὸ μαῦρο μάγο κι' αὐτὸς, χορευώντας ἓναν ἀστείο χορὸ μὲ λυγίσματα καὶ

(*) Μεταλλινὸς δίσκος πὺλ τὸν χτυποῦν οἱ ἰθαγενεῖς μ' ἓνα ἔθλο καὶ κάνουν ἦχος πα- ράφοιτος μὲ τοὺς ἦχους τῆς καρμπάνας. Σ.τ.Μ.

τοακίσματα τοῦ κορμιοῦ, τοὺς ὀδήγη- σεν στὸν ἀρχηγό του, πὺλ περιμένε σο- βαρὸς, περιτοισμένος ἀπὸ τοὺς μου- σικοῦς του καὶ τοὺς σωματοφύλακῆς του μὲ τὰ τουφέκια.

Μὰ καθὼς πλησίαζαν, ὁ Πεπίνος φα- νέρωσε τὴν ἐκπληξή του:

— Βρὲ τὸ μασκάρ! εἶπε. Ἀδελφὸ φε- ρεὶ γαλλικὴ στολὴ τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ!

— Διάβολε, αὐτὸ βλέπω κι' ἐγώ! ψι- θύρισε ὁ Καρδινιάκ κοιτάζοντας τὸν μαῦρον ἀρχηγὸ μὲ ἀπορία.

Κι' ἔταν πλησίασαν δέκα μέτρα, ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ μιὰ φωνή. Τὰ χαρακτηρισ- τικά του φανέρωσαν ἀπεριγραπτὴ κα- τάπληξη.

Ὁ Πεπίνος γύρισε καὶ τὸν κοίταξε μ' ἀπορία.

— Τί τρέχει, ἀνθυπολοχαγέ μου; Ὁ Γιώργος, ἀπ' τὴν ἐκπληξή, ἔπεσε τώρα στὴν εὐθυμία.

— Καλὴ γιὰ στάσου! Βλέπω καλὰ! Μὰ αὐτὸς εἶναι ὁ Μπάμπας, καλέ, ὁ Μπάμπας! Ἡ ὀρδινάντσα τοῦ Κασαίν στὸ Ντιζόν!

Ὁ Πεπίνος τώρα εἶχε σαστήσει. Δὲν ἤξερε πὺλ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἀκατανόητα αὐτὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ του. Ὡστόσο τόλμησε νὰ ρωτήσει:

— Τί ὀρδινάντσα; Δὲν καταλαβαί- νω. Αὐτὸς φαίνεται γιὰ βασιλιάς, γιὰ δυνατὸς!

Ὁ Καρδινιάκ εἶχε ξαναβρεῖ τὴ γα- λήνη του.

— Σίωπα σὺ, Πεπίνε, τώρα θὰ μά- θουμὲ περισσότερα πράγματα. Θὰ ἴδεις! Καὶ προχώρησαν. Ὁ Μπέν-Ἀμέτ κατέθηκε ἀπ' τὸ ἄσπρο ἄλογό του στὴ γῆ καὶ χαιρέτησε τοὺς Γάλλους. Ὁ Καρδινιάκ πῆδησε κι' αὐτὸς γοργά. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

Μὲς στὸ σταθμὸ οὐδε μιὰ ψυχὴ κα' ἢ νύχτα πὺλ εἶχε προχωρήσει — καὶ καρτεροῦμε μοναχοὶ τὸ τραῖνο πὺλχει ἀργοπορήσει.

Γόρο, στὸ ὑπόστρα μαλιά, καὶ μόνο στὴ οσιρά, ἓνα-ἓνα, σὺν ἰσίοι μαῦροι, τὰ παλιά βαγόνια εἶν' ἀποκομμιμένα.

Πράσινο, κόκκινο ἀνοιχτὸ, τὸ φαναράκι τριγυρίζε μὲς στὶς γραμμές, καὶ τὸ γερτὸ κλειδὶ γυρνώντας σιγοτρίζει.

Καὶ τὸ σινιάλο, σιωπηλὰ, μέσα στὴ γόρο του γαλῆνη, στὸν ἰσίο δίσκο του, ψηλά, τὰ χρώματά του ἀνογοκλινεῖ.

Μ' ἄργό, μεσάνυχτα, οὐδὺδ ἡ παλιά πλάκα ἔχει ἀρθρῶσει — καὶ καρτεροῦμε στὸ σταθμὸ τὸ τραῖνο πὺλχει ἀργοπορήσει.

ΑΛΛΑΤΑ

Εἴμαστε καμμιά δεκαριά πρόσωπα, λίγο-πολύ γνώριμα μεταξύ μας, κι' εἶ- χαμε μαζευτεῖ, χωρὶς καμμιά προηγου- μενὴ συνεννόηση, σὲ καινο-κεί τὸ μονα- στήρι, τὸν Ἀδύουστο τοῦ προπερασμέ- νου καλοκαιριοῦ.

Εἶπα μοναστήρι, μολοντί δὲ θὰ μπο- ροῦσε καιεὶς νὰ μεταχειριστῇ τούτῃ τὴ λέξη γιὰ τὴν ἐκκλησία τὴ χριστιανικὴ πλάι στὴ θάλασσα, στὴν ἀκρὴ τοῦ κάμπου καὶ πὺλ τὴν περιτριγυρίζαν καμ- μιὰ ἑκατοστὴ κελιά ὀλόσπαρα, γεμάτα φῶς ἐξάλλου δὲν ὑπῆρχε οὐτ' ἓνας καλόγερος, ἂν ἐξαιρέσουμε τὸν Πάτερ- Μεθόδιο, ἓνα γερωνάκι πὺλ ἀναβε τὰ καντήλια καὶ βοήθοσε τὸν παπὰ στὴ λειτουργία σὺν τὸχαινε νάβρη κανένας προσκυνητῆς.

Μὰ ἄς περιγράψω ὄλο τὸ τοπίο.

Στὰ πόδια ἐνὸς βουνοῦ, πὺλ ἡ ἀκρὴ του σχηματίζει ἀκρωτήρι, ἀπλώνεται ὁ κάμπος κι' ἡ θάλασσα. Στὰ ριζοῦδι- νια ἀκουμπᾷ ἡ ἐκκλησία, πενήντα μέ- τρα πάνω-κάτω μακριὰ ἀπ' τὴν ἀκρο- γαλιά. Τὰ κελιά πὺλ τὴν τριγυρίζουν, κάνουν ἓναν αὐλόγερο ἀρκετὰ μεγά- λο. Φυτῶνουν μέσα καὶ δυδ-τρεις μου- ριές, ἄλλες τόσες συκιές καὶ κάμποσες ἀκακίες καὶ πάνω ἀπ' ὅλα — χιτρία καὶ δέντρα — στυλῶνει τὸν ὄγκο του ἓνας πελώριος γέρικος πλάτανος πὺλ ξεγυρᾷ μιλία μακριὰ ἀπ' τὸ πέλαγο.

Στὸν ἦχοιο αὐτοῦ τοῦ πλάτανου περ- νοῦσαμε τὴν περισσότερη ὄρα τῆς ἡμέ- ρας. Ἐκεῖ τιώγαμε τὸ μεσημέρι, κοι- μόμαστε μετὰ ἢ διαβάσαμε κανένα βι- βλίο. Πάντως δὲν τὸ κουνόσασμ' ἀπὸ καὶ πρὶν πῆση ἢ κάψα.

Κεῖνο ὄμως πὺλ μὲ εἶχε ἐνθουσιάζει περισσότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν ἡ θάλασσα! μαῦχε κάνει πραγματικὴν ἐντύπωση. Ἀὲς κι' εἶχε κάτι τὸ ζωντανό. Κεῖνη ἢ ἀνατριχίλα τῆς, ὅταν ἐκπλωμένος κοι- τοῦσα κατὰ τὸ πέλαγο, μοῦ μιλοῦσε ὀλόσπα στὴν ψυχὴ. Μιὰ μουσικὴ ἀντα- πόκριση νόμιζες. Ἀλήθεια, ὅταν ὁ ματ- στορος κυλοῦσε τὰπομπαῖομερο ράθυμα τὰ κύματά τῆς, μοῦ φαινόταν σὺν ἓνας τοισμεγάλος ποταμὸς πὺλ πήγαινε νὰ χυθῇ στὴν ἀκρὴ τῆς γῆς, στὸ ἄδειο διάστημα.

Μὰ ἐσχάστηκα στὴν περιγραφή καὶ λέω πράγματα παραπανιστὰ μέλο πὺλ στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα τέτοια πρόθεση.

Λοιπὸν μαζευτήκαμε καμμιά δεκα- ριά πρόσωπα, ὅπως εἶπα.

Πρῶτα πρῶτα ὁ Καπετὰν Γιάννακος μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ σύντροφό του. Τούτοι δὲ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ἀπο- τραβηγμένοι σ' αὐτὴ τὴν ἀκρογαλιά, ῥίχναν τὰ πλεγματίτια τους καὶ ζούσανε πουλῶντας στὰ τριγυρινὰ χωριά, τι τοὺς χάριζεν ἢ ἀστατὴ θάλασσα.

Σὲ μιὰν ἐκδρομὴ μου, — παραθέριζα

τότε σὲ κάποια πολιτεϊούλα, μιὰμιση ὄρα μακριὰ ἀπ' τὸ μοναστήρι, — βρέθηκα στὴ συντροφιά αὐτῆ τῶν ψαράδων.

Ὅπως τοὺς εἶμουνα παλιὸς γνώριμος, μὲ κρατήσανε κι' ἔφαγα τὸ μεσημέρι μαζί τους. Ἡ παρέα τους κι' ὁ τόπος μοῦ καλάρεσαν καί, μὴν ἔχοντας τίποτα πὺλ νὰ μὲ κρατᾷ στὴ χώρα, τοὺς ζή- τησα νὰ μὲ δεγτοῦν οἰκότροφο γιὰ κα- νένα μήνα. Ἡ πρότασή μου μετὰ χα- ρᾶς ἔγινε δεχτή κι' ἔτσι ἀφήνοντας τὸ πληχτικὸ ξενοδοχεῖο μου, κουβα- λήθηκα σ' ἓνα κελλὶ δίπλα σ' αὐτὸ πὺλ καθόταν ὁ καπετὰν-Γιάννακος. Τὰ κελ- λιά δὲν τὰ χρησιμοποιοῦσαν παρὰ τὴν ἡμέρα τῆς χάρης — μιὰ φορὰ δηλαδὴ

τὸ χρόνο. — Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ μέ- ναν ἀδειανά, ἔτσι πὺλ ὅλα ἦταν στὴ διάθεσή μας.

Οἱ πάπποι μου ἦταν θαλασσινοὶ κι' ἴσως γι' αὐτὸ, μὲ τὴν πρώτη μέρα κιό- λας πὺλ βρέθηκα ἀνάμεσα στὴν και- νοῦργια μου παρέα, νόμισα πὺλ εἶμουνα στὸ στοιχεῖο μου! σὰ νάμηναι καιρὸ μαζί τους. Τὴν αὐγὴ σηκώσαμε τὰ πλεγματίτια. Εἶμουνα τυχερὸς καθὼς μὲ βεβαίωσαν, γιὰ τὸ τὸ σῆκωμα εἶταν ἀπ' τὰ καλύτερα. Εἶχα πιά καταποτιστῇ περπατοῦσα στὴν ἀμμουδιὰ ἔυπόλυτος, ξεσκούφωτος καὶ δίχως πουκάμισο.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΙΟΥΑΝΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

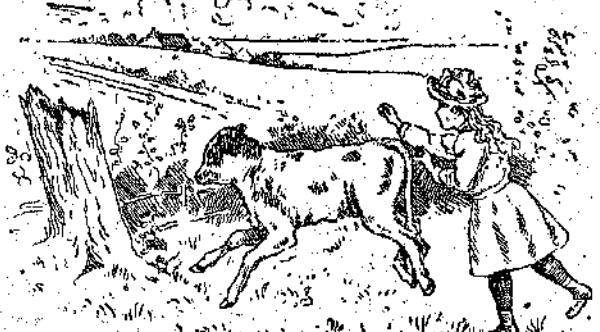
ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Ζ'. (Συνέχεια)

«Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, μαμμάκα μου, — εἶπε ἡ Μαρίτσα, — πὺλ ἡ Βιολέττα μας δὲν θὰ στενοχωριέται πιά ὀλομόναχη. Ἰδὲς τὴ πὺλ φαίνεται τώρα εὐτυχισμένη κοντὰ στὸ παιδάκι τῆς!»

Ἐμειναν ἀκόμα λίγο, νὰ ἴδουν τὴν ἀγελάδα νὰ βυζαίνει τὸ μοσχαράκι πὺλ, ἀφοῦ ἦπε ὄλο γάλα ἤθελε καὶ χόρτασε, ἐκπλώθηκε στὸ ἄγερο κι' ἀπο- κοιμήθηκε. Ἡ Βιολέττα ἔφαγε ὄστερα ἓνα ζεστὸ χυλὸ πὺλ τῆς εἶχαν ετοιμάσει καὶ ἐκπλώθηκε κι' αὐτὴ νὰ κοιμηθῇ. Τότε ἡ Μαρίτσα κι' ἡ μαμμά τῆς γύρι- σαν στὸ σπίτι.

Τὴν ἄλλη μέρα, πὺλ ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ ὄραϊος, ὁ ὀνηρθεὺς εἶπε πὺλ μποροῦσαν νὰ βγάλουν τὴ Βιολέττα μὲ τὸ μοσχαράκι στὸ λιβάδι. Κι' ἡ Μαρί- τσα ἔτρεξε ἀμέσως μὲ τὴν Κατερίνα.

Στὴν ἀρχὴ, τὸ μικρὸ πῆ- γαινε κοντὰ στὴ μάννα του, σὰ νάταν μαζί τῆς κολλη- μένο. Ὑστερα ὄμως, ὄμα αἰσθάνθηκε τὸν καθαρὸ ἄε- ρα, ἄρχισε νὰ πηλαλᾷ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὺν τρελό, σὰ μεθυσμένο. Μὴδ στιγμή μά- λιστα πῆγε νὰ χῶσῃ τὸ κε- φαλάκι του στὴν πόρτα τοῦ κοιτεσιού.

«— Ἄ, θὰ χτυπήσῃ! θὰ πηληγοθῇ!» φώναξε ἡ Μα- ρίτσα εὐοιμη νὰ κλάνη. «Πὺλ κάνεις εἶσι, θεότρολο, πὺλ πᾶς; Στάσου, στά- σου νὰ σὲ ὀδηγήσω ἐγώ, γιὰ τὴν βλέπω πὺλ δὲν ξέρεις ἀκόμα νὰ περπατᾷς!»

Καὶ πλησίασε τρέχοντας τὸ μοσχαράκι. Αὐτὸ ὄμως, τρομαγμένο, ἄρχισε νὰ τρέχη καὶ νὰ πηδᾷ περισσότερο. Μεταβίβας κατάφερε νὰ τὸ φτάσῃ ὁ Γιάν- νης, νὰ τὸ πιάσῃ καὶ νὰ τὸ φέρῃ πίσω, πλάι στὴν ἀγελάδα.

Φτάσανε στὸ λιβάδι. Μὰ καὶ τὸ μοσχαράκι ξανάρχισε τίς τρέλες του. Πη- λαλώντας, πῆγε πάλι νὰ χτυπήσῃ τὸ κεφάλι του στὸν κορμὸ ἑνὸς κομμένου δέντρον.

«— Μὰ σταβὸ εἶσαι, βοδάκι μου;» τοῦλεγε ἀπελπισμένη ἡ Μαρίτσα. «Ἄ βλέπεις μπροστά σου, μόνο πᾶς καὶ πέφτεις ὄπου τῆχη!»

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἔφτασε στὸ λιβάδι κι' ἡ μητέρα. Κι' ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς κόρης τῆς, τῆς εἶπε:

«— Ὅχι, τὸ μοσχαράκι δὲν εἶναι σταβὸ, μόνο δὲν ξέρει ἀκόμα νὰ με- ταχειριστῇ τὸ μάτια του, νὰ ἴδῃ. Ἰὸ θαμπῶνει τὸ φῶς, πὺλ δὲν ἴχει συνει- δίασι. Καὶ ὄλα τὴν φαινοῦνται ἀμυδρά, ἔβνα, περιεργα. Ἀφῆσε ὄμως νὰ ἴδῃς εἰ γρηγορὰ πὺλ θὰ συνειδίθῃ. Τότε θὰ πᾶσῃ νὰ κἀνη αὐτῆς τίς σταβό- μαρες, θὰ ξέρῃ νὰ περπατῇ καὶ θὰ πηγαίνει ἴσα ἐκεῖ πὺλ θέλει, χωρὶς νὰ σκοντάφτει πουθενά.»

(Ἀκ. λουῖστ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ

ΥΤΟ που θα σας διηγηθώ, μου τ'έπε μια φορά ένας φίλος μου δικηγόρος στη Ζάκυνθο. Είχε πελάτη ένα χωρικό, από κείνους που ξέρουν λίγα γραμματάκια και προσπαθούν να μιλούν «διορθωμένα» για να φαίνονται «σπουδαίοι». Μια μέρα, ο δικηγόρος κάπι του πρότεινε κι' ο πελάτης του άποκριθήκε:

- Να τὸ σκεπτόω.
- Να τὸ σκεφθῆς δηλαδή, τὸν διόρθωσες ὁ δικηγόρος.
- Α, ναί, νὰ τὸ σκεφθῶ, ἔκαμα λάθος... εὐχαριστῶ πολύ.
- Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ χωρικός ξαναπήγε, νὰ μιλήσουν γὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι κι' εἶπε τὸν δικηγόρου:
- Ἔκοτε τί σκέφτομαι;
- Ὅχι τί σκέπτεσαι; τὸν διόρθωσες πάλι ὁ δικηγόρος.
- Κι' ὁ καίμενος ὁ χωρικός ἀπόρησε πολύ:

— Μὰ χτές εἶπα νὰ σκεπτόω καὶ μοῦκατε νὰ σκεφθῶ σήμερα λέω σκέφτομαι καὶ μοῦ λέτε σκέπτομαι. Ποῖο εἶναι τέλος πάντων τὸ σωστό;

Κάτι ἀνάλογο ἀκούσα ἀργότερα κι' εἶδα στὴν Ἀθήνα. Γνωστός θιασάρχης εἶχε γιὰ πρωταγωνίστρια μιὰν ἀγράμματη, — πρᾶγμα ὄχι τόσο ἀσυμβίβιστο κείνο τὸν καιρὸ. Μία μέρα, πήγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ἕνας δημοσιογράφος.

— Εἶδατε τοὺς «Ἀτίμους»; τὸν ρώτησε κείνη (ἕνα δράμα τοῦ Ἰταλοῦ Πράγκα ποὺ ἔπαιζε τότε στὸ θέατρο τῆς).

— Τοὺς «Ἀτίμους», τῆς σφύριξε σταυρὶ ὁ θιασάρχης.

— Καλὰ ντὲ, τὸ ξέρω! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ πρωταγωνίστρια ποὺ δὲν τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ τὴ διορθώσουν.

Καὶ γυρίζοντας στὸ δημοσιογράφο, ποὺ εἶχε ψιθυρίσει γελώντας ἕνα «ὄχι»:

— Α, πρέπει νὰ τοὺς ἴδῃτε! Εἶναι πολὺ ὠραῖο ἔργο οἱ «Ἀτίμοι»!

— Οἱ Ἀτίμοι! τῆ διορθώσες πάλι ὁ θιασάρχης, δαγκάνοντας τὰ χεῖλη ἀπ' τὴ φούρκα του.

Μὰ κείνη ἔγεινε ἔξω-φρενῶν.

— Τί ἔπαθες, χριστιανέ μου; τοῦ φώναξε. Λέω ἄτιμοι, μοῦ λές ἄτιμοι. Λέω ἄτιμοι, μοῦ λές ἄτιμοι. Μὲ κοροδεύεις;

Κι' ἡ σκητὴ τελείωσε μὲ γέλια.

Φυσικά, τέτοια κωμικὰ λάθη, μὲ τέτοιες παραγγήγησης δὲν θὰ γινόνταν, ἀν οἱ ἀγράμματοι μιλοῦσαν τὴ γλῶσσα τοῦ μπαμπά τους. Ὁ χωρικός θάλεγε τότε:

σκέφτομαι, νὰ σκεφθῶ, σκέφτηκα, πάντα μὲ φρε, κι' ἡ θεατρίνα οἱ ἄτιμοι, τοὺς ἄτιμοις, πάντα παραξύντο. Ἀλλὰ θέλουν, βλέπετε, νὰ μιλοῦν μὴ γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν ξέρουν καθόλου ἢ τὴ μισοξέρουν. Καὶ τὰ κάνουν θάλασσα κάθε στιγμῆ, καὶ νομίζουν πὺς οἱ διορθωτές τους, ποὺ τὴν ἴδια λέξι ποτε τοὺς τὴ λένε ἔτσι καὶ ποτε ἄλλοιως, τοὺς κοροδεύουν γιὰ νὰ γελᾶσουν μὲ τὴν... κουταμάρα τους.

Κι' ἔμως τὸ ἴδιο συμβαίνει κάποτε καὶ μὲ τὴ δημοτικὴ, τὴ ζωντανή, ποὺ τὴν ξέρει καθένας. Στὸ μῆλλημα ὄχι βέβαια, ἀλλὰ στὸ γράψιμο. Καὶ ξέρετε τί μ' ἔκαμε νὰ σὰς διηγηθῶ αὐτὰ τὰ δυὸ ἀστεία ἀνεκδοτά; Ἡ ἀπορία ποὺ ἔγραψε προχθὲς καὶ φίλη καὶ στὴ Διάπλασι. «Γιατί τὸ που τὸ γράφετε ποτε μὲ βαρεία καὶ ποτε μὲ περισπωμένη; Πῶς θέλει ἐπιτέλους: ποὺ ἢ ποῦ;»

— Πολλὲς φορές δὲν σὰς ἤρθε ἡ ἴδια ἀπορία; Κι' ὄχι μόνο γιὰ τὸ που ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ πως, ποὺ ποτε τὸ βλέπετε μὲ περισπωμένη καὶ ποτε μὲ βαρεία; Δοιοὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ φανταστήτε τὸ κακὸ ποὺ γίνεται μ' αὐτὰ τὰ δυὸ λεξάκια: Γιατί λίγιοι ξέρουν πῶς ποτε θέλουν βαρεία καὶ ποτε περισπωμένη κι' ἀκόμα λιγότεροι ξέρουν ποτε ἀκριβῶς θέλουν τὸν ἕνα τόνο καὶ ποτε τὸν ἄλλο. Στὸς τυπογράφους, στοὺς ἀντιγράφους, στοὺς διορθωτές, ἀναγκάζομαι νὰ τὸ λέω, νὰ τὸ ἐξηγῶ κάθε στιγμῆ. Καὶ πολὺ συχνὰ ἀκούω διαμαρτυρίες ὅμοιες μὲ τῆς πρωταγωνίστριας ἐκείνης: «Σὰς βάζουμε βαρεία, διορθώνετε περισπωμένη; σὰς βάζουμε περισπωμένη, διορθώνετε βαρεία. Πῶς τὸ θέλετε τέλος πάντων;»

Κι' ἔμως εἶναι ἀπλούστατο καὶ... ἀναγκαιότατο. Τὸ ποῦ καὶ τὸ πῶς, ἀρχαία καὶ τὰ δυὸ, ἔσαν τὰ μεταχειριζόμεσθε μὲ τὴν ἀρχαία τους σημασία, σὰν ἐπιρρήματα, τὸ πρῶτο τοπικὸ καὶ τὸ δεῦτερο-τροπικὸ, θέλουν περισπωμένη: «Ποῦ πᾶς; πῶς εἶσαι;»

Ὅταν ἔμως τὸ πρῶτο ἀντικατασταίνεται τὴν ἀντωνυμία ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον, — εἶναι δηλαδή ἀναφορικὸ, — καὶ τὸ δεῦτερο τὸ μεταχειριζόμεσθε ἀντι τοῦ ὅτι κι' εἶναι πιὰ ἀπλὸς σύνδεσμος, θέλουν βαρεία: «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶδες σου εἶπα πῶς θὰ σοῦ δῶσω».

Ἔτσι στὴν ἴδια σελίδα, στὸν ἴδιο παράγραφο, στὴν ἴδια περίοδο, στὴν ἴδια φράση πολλὰς φορές, μπορούμε εἰσεῖρα νὰ ἴδωμε καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ λεξάκια μὲ δυὸ τόνους διαφορετικούς. Π.χ: «Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀφοῦ λές πῶς δὲν καταλαβαίνεις; Καὶ σοῦ νὰ καταλάβῃς ἐσύ, μοῦ δὲ σκέπτεσαι ποτε σου;» (Γιατί καὶ σ' αὐτὴ τὴ φράση, βλέπετε, «ποῦ νὰ καταλάβῃς!», τὸ ποῦ θέλει περισπωμένη. Δὲν εἶναι ἀντι τοῦ ὅτι: εἶναι ἀντι τοῦ πῶς, τροπικῶ.) Ἐλπίζω

νὰ τὸ καταλάβετε στὴν ἐντέλεια καὶ νὰ μὴν ξαναρωτήσετε πιὰ

Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο κινεὶ τὴν ἀπορία στὴ γραφόμενη δημοτικὴ: μερικὰ ὀνόματα τῆς πρώτης, σὲ ας, ποὺ ποτε τὰ βλέπουμε μὲ βαρεία, κατὰ τὴ δημοτικὴ, καὶ ποτε μὲ περισπωμένη κατὰ τὴν ἀρχαία. Π.χ: Θωμάς, Γεροθωμάς, ψωμάς, Παλαμάς κτλ.

Ὅλ' αὐτὰ, στὴν ὀνομαστικὴ καὶ στὴν αἰτιατικὴ, παίρνουν βαρεία: ὁ Γεροθωμάς-τὸ Γεροθωμά. Στὴ γενικὴ ὄμως παίρνουν περισπωμένη: τοῦ Γεροθωμά. Ὅπως καὶ τὰ σὲ ἤς: ὁ ληστής-τὸ ληστή, ὁ κριτής-τὸν κριτή, ἀλλὰ τοῦ ληστή, τοῦ κριτή. Κι' αὐτὸ, γιὰ πολλὰς φορές τὸ συμπληθητικὸ σας Γεροθωμά θὰ τὸν βλέπετε στὴ Διάπλασι μὲ διαφορετικὸ καπέλλο καὶ ἔμπορεῖτε: ἀφοῦ πῆταξ μιὰ φορά τὸ καλιό, τὸ ἀρχαίω, τί τὸ ξαναβάξει; — Ἀλλὰ σὰς εἶπα: μόνο στὴ γενικὴ.

Αὐτὰ ὅς... νὰ καταργηθῶν ὅλως διόλου οἱ τόνοι καὶ νὰ ἡσυχάσουμε πιὰ ἀπ' ὅλα.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΜΕ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ. (Συνέχεια)

— Ἀλήθεια; . . Δὲν τῆξερα . . .

— Μάλιστα, κυρία Δεσφ μου, ὅπως σὰς τὸ λέω. Μπορῶ λοιπὸν νὰ μὴ βγάξω τὸ φωνὴ ἀπ' τὸ στόμα μου, ποὺ λέει ὁ λόγος, γιὰ νὰ τοῦ τὸ δίνω;

Κι' ἀφεὶ μίλησε ἔτσι ἡ Μαρίκα, πῆρ' ἕνα μεγάλο κομμάτι φωνὴ καὶ τυρὶ, καὶ κατέθηκε, νὰ τὰ μοιράσῃ στὰ παιδιὰ ποὺ τὴν περίμεναν στὴν αὐλῆ.

— Τί ἀκούω, Γεροθωμά μου; εἶπε ὕστερα στὸ σπιτονοικοκύρη τῆς ἡ κυρία Δεσφ μὲ θαυμασμό. Ψυχοκάρη σου τὴν ἔχεις τὴ Μαρίκα; δὲν εἶναι δική σου;

— Δική μου εἶναι βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Γεροθωμάς, ἀφοῦ τὴν ἔκαμα κόρη μου, ἀλλὰ δὲν εἶναι καθαυτὸ παιδί μου. Τὴ βρήκα στὴν πόρτα μου μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα.

Καὶ διηγῆθηκε στὴ νοικάρισά του, μὲ τὸ νι καὶ μὲ τὸν σίγμα, ὅλη τὴν ἱστορία τῆς Μαρίκας.

Ἡ κυρία Δεσφ τὸ ἔκοψε συχνὰ μὲ τὰ θαυμαστικά τῆς καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

— Μπράβο, Γεροθωμά μου! Ἐγὼ δὲ σὲ ἤξερα, μὰ τώρα βλέπω τί καλὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶσαι γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς σοῦ τᾶφερε δεξιά. Καὶ τί χαρὰ σου ποῦ ἡ Μαρίκα σοῦ βγήκε τόσο καλὸ κορίτσι! Μὰ, εὐλογημένα μου, γιὰτί νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς τόσον καιρὸ;

— Ἀμ δὲ μὲ ρώτησες ποτέ, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Γεροθωμάς.

— Ἀς εἶναι, καλὰ κάνεις ποὺ δὲ τὸ λές... Μποροῦσε νὰ τῆς κακοφανῆ τῆς Μαρίκας...

— Νὰ τῆς κακοφανῆ τῆς Μαρίκας; ἡ φώναξε ὁ Γεροθωμάς μ' ἀπορία. Τί κάθεται καὶ λές, κυρία Δεσφ μου! Καὶ γιὰτί νὰ τῆς κακοφανῆ; Τί φταίει αὐτὴ ἀν τὰ ἔξη πρώτα τῆς χρόνια τᾶξῃσε τόσο δυστυχισμένα; Δὲν πιστεύω νὰ βραθῆ ἄνθρωπος νὰ τὴν κατηγορήσῃ ἂν αὐτὸ. Μόνο μιὰ φορά τὴν περᾶσαν κάπι παλιοκόριτσα, τὴν ἔβρισαν, τὴν εἶπαν ζητιάννα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἄλλο ἀλλὰ νὰ τᾶβλεπες ἔσαν τὰ μάλασσα, πῶς κοκκάλωσαν! Δὲν ἀνοῖξαν τὸ στόμα τους νὰ ποῦν γρὺ. Ἔτσι εἶναι, κυρία Δεσφ μου. Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ὅποιος φωνάζει δυνατὰ τὸ δικίω του, τὸ βρίσκει ὅποιος δὲν φωνάζει, τὸν θάβουν ζωντανό, ποὺ λέει ὁ λόγος... Νὰ κατηγορήσῃ τὴ Μαρίκα μου ἕνας ποὺ δὲν τὴν ξέρει, μπορεῖ. Ποτέ ὄμως δὲν θὰ τὸ κάμῃ κι' ἕνας ποὺ τὴν ξέρει τί θησαυρὸς εἶναι, πῶς πρᾶγματα κάνει, πῶς ἀγαπᾷ τὸν ψυχοπατέρα τῆς, πῶς συμπονᾷ τοὺς φτωχοὺς, τί σπάνιο τελοσπάντων, καλὸ καὶ προκομμένο κορίτσι ποὺ εἶναι. Κι' ἄμορφο, χαριτωμένο φέμματα, κυρία Δεσφ μου;..

Ἀ, οἱ κακοὶ πάντα βουβαίνονται. Κι' ἐγὼ γιὰ τὴ Μαρίκα μου εἶμαι ἥτυχος. Μὴ μοῦ λέτε λοιπὸν πῶς αὐτὸ μπορεῖ νὰ τῆς κακοφανῆ. Ποτέ!

Ὁ Νίκος ἦταν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐμίλια καὶ τὴν ἄκουσε ὅλη. Κι' ἀφοῦ βγήκε μιὰ στιγμῆ ἡ μητέρα του, ὁ καλὸς νέος ἔτρεξε, ἔπιασε τὰ δυὸ στεγνά χέρια τοῦ Γεροθωμά καὶ τοῦ τᾶσφιζε δυνατὰ, πολλὴν ὄρα, μὲ συγκίνηση, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ λέξη.

Σὲ λίγο ἡ Μαρίκα γύρισε ἀπὸ τὴν αὐλῆ, ὅπου εἶχε περιποιηθῆ τὰ φτωχοπαῖδα ἐκεῖνα. Ὁ Νίκος τότε κατέθηκε καὶ τὰκολούθησε ὡς τὸ σπιτί τους. Ἐκεῖ πραγματικῶς εἶδε πῶς ἡ οἰκογένεια ἐκείνη στερεοῦταν ὄχι ἀπὸ τεμπελιά ἀλλ' ἀπὸ ἀρρώστιας κι' ἄλλα δυστυχίματα. Ἡ μικρὴ κάμαρα ποὺ κατοικοῦσε, ἦταν γυμνή, μόνο σχεδὸν τέσσαρες τοῖχοι. Τὰ ἐπιπλα τὰ εἶχαν πολεήσει γιὰ νὰ θρέψουν τὰ παιδιὰ, γιὰτί ὁ πατέρας, πῶλον καιρὸ ἀρρωστος, δὲν μπορούσε νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ φωνὴ τους. Τὰ παιδιὰ ἦταν ἀχτένιστα καὶ κουρελιάρικα, ὄχι γιὰτί δὲν τὰ ἐφορόντιξε ἡ μάνα τους, παρὰ γιὰτί ἡ δούσυχη δὲν εἶχε καιρὸ, ἀποκρεωμένη νὰ ξενοδουλεύῃ ἀπ' τὸ πρῶτὸ ὡς τὴ νύχτα, γιὰ νὰ βγάξῃ λίγα

Ὁ Νίκος ἀργάστῃσε δυὸ ὄρες περισσότερο...

λεπτὰ καὶ νὰ πληρώνῃ τουλάχιστο τὸ νοῖκι. Ὅταν περισσεύε κάπι, ἔτρωγαν ἔταν δὲν περισσεύε, κοιμόνταν νηστικοί.

Ὁ Νίκος συγκινήθηκε πολὺ ἔταν εἶδε τὴν ἀθλιότητα αὐτῆς τῆς οἰκογένειας κι' ἀκόμα περισσότερο ἔταν ἔμαθε πῶς ἡ Μαρίκα πῆγαινε συχνὰ καὶ μοιράζε στα παιδιὰ φωνὴ, φαγητὸ καὶ τὰ περιποιόταν ὅσα μπορούσε.

Ὁ Νίκος δὲν ἦταν βέβαια πλούσιος, εἶχε ὄμως καλὴ καρδιά. Τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἐκείνη ἐργάσθηκε δυὸ ὄρες περισσότερο καὶ γύρισε σ' τὸ σπιτί τὸ βράδυ, κουβαλόντας πέντε μικρὰ ἔλινα σκαμνάκια. Ἔταν γιὰ τὰ παιδιὰ. Καὶ φαντάζεσθε πῶς χάρηκαν τὰ κακόμοιρα, ποὺ ὡς τότε καθόνταν χάρμα, ἔταν ὁ Νίκος τοὺς χάρισε τὰ ὠραία ἐκεῖνα καθίσματα. Αὐτὸ ἔγεινε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ. Τὰ παιδιὰ κάθησαν γύρω στὴ φωτιὰ κι' ἔφαγαν τὴ σούπα ποὺ τοὺς πῆγε ἡ Μαρίκα. Κι' ἡ σούπα τοὺς φάνηκε πολὺ πιδ νόστιμη τὸ βράδυ ἐκεῖνο, γιὰτ' εἶχαν μεγάλῃ χαρὰ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'.
Παλαιὰ γνωριμία

Ὁ Νίκος Δεσφς ἔγεινε ὁ μαραγκῆς τῆς φτωχῆς οἰκογένειας. Ἰστέρ' ἀπὸ τὰ μικρὰ σκαμνάκια, τοὺς ἔφτιαξε δυὸ-τρὶα μεγαλύτερα, ἕνα τραπέζι, ἕνα ράφι. Κι' ἡ κυρία Δεσφ ἔραψε ρουχα γιὰ τὰ παιδιὰ ἀπὸ καλιὰ δικά τῆς καὶ τοῦ γιου τῆς.

Οἱ δυὸ καλὲς οἰκογένειες ζούσαν ἀγαπημένες κι' οἱ μέρες τους περνοῦσαν μ' εὐτυχία καὶ χαρὰ.

Τὴν Πρωτοχρονιά, ἀποφάσισαν νὰ κόψουν τὴ βασιλόπιττα στὴν κάμαρα τοῦ Γεροθωμά. Εἶπαν ὄμως νὰ μὴν εἶναι μόνο οἱ τέσσαρες, — ὁ Γεροθωμάς, ἡ Μαρίκα, ἡ κυρία Δεσφ κι' ὁ Νίκος, — ἀλλὰ νὰ προσκαλέσουν καὶ τὰ φτωχὰ παιδάκια, νὰ χαροῦν μαζί κι' ἐκεῖνα τὰ καίμενα, μέρα ποὺ ἦταν...

Ἔτσι ἔτρεξε ἡ Μαρίκα καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἤρθαν τὰ παιδὰ ἔλα, — πέντε ἦταν, — κι' ἐκάθησαν γύρω στὸ τραπέζι. Φαντάζεσθε πιὰ μὲ τί χαρὰ καὶ μὲ πόση δρεξὴ κοιτάζαν τὰ πέντε αὐτὰ ζευγάρια ματάκια τὸ στυλιπνὸ μαχαίρι τῆς κυρίας Δεσφ, ποὺ μὲ προσοχὴ καὶ μὲ σοβαρότητα ἔκοψε τὰ κομ-

μάτια τῆς πῆτας καὶ τὰ μοιράζε...
Ὁ, καὶ ποτέ δὲ θυμᾶται τὴ χαρὰ αὐτῆ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας! καὶ ποῖος δὲν θυμᾶται μὲ τί συγκίνηση ἔπαιρνε τὸ κομμάτι του καὶ τᾶσφαγε γιὰ νὰ βρῆ μέσα τὴν ἀσημένια δραχμῆ! Μὰ καὶ πόσο χαίρόταν ἀν τὴν ἔβρισκε, καὶ πόσο ἀπογοητευόταν, λυπόταν ἔταν

Ἐκάθησαν γύρω στὴ φωτιὰ... (Σελ. 277 στ. 6')

ἔβλεπε νὰ τὴ βρίσκῃ κανένας ἄλλος!..
Ἀξαφνα, ἐκεῖ ποὺ ἔτρωγαν, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα.
(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΞΕΝΟΣ

Ἔιτονη, τρώτια, τιποτένια τοῦ ἐνομόνταν ἡ φρεσιὰ. Μὰ δίχως φόβο, δίχως ἐνοῖα, ὄνοις ἐμπερὸς παρασησια.

Ὁ ἀνεμῶς, ποὺ ἔτρεπε στὰ τέλια, στὴν κωνιανὴ τὴν παλιά, ποὺ ἔδερεν τ' ἄρραφα κουρέλια καὶ τ' ἀξέχωρ στα μαλλιά.

Τὸ ἀδειο παγοῦθι του, ἀπ' τὴν πλάτη σακούλα ἐσωθῶνε φτωχή. Μὰ ἀναβε τὸ λιο τοῦ τὸ μάτι τὴν πορκαγιά μὲς στὴν ψυχῆ.

Ποῦθε νὰ ἐκόπιασε; ποῖος ἔφερε! Μὰ, εὐτὺς ποὺ ἐφάνη ἀπ' τὴ γωνιά, ἄλλαξε λές ἀφαντὸ χερί τόπο, καιρὸ καὶ γαιτονί;

Σὰ νὰ ζωντανέψῃ ἀπ' τὰ ξένα τὰ παραμόθια, ξαφνικῶ, ὁ μάγος, κ' εἶχε φορεμένα κουρέλια, ἀντίς χρυσοφικὰ.

Καὶ φοροτῆμοι, γιὰ στολῖδια, τὰ ὄνειρατα τὰ βρεσινά, καὶ τὰ χιονόδρατα ταξίδια σ' ἀβέραια μάκη τ' ἀδειανά...

Σάθησαν τ' ἀνοστα παιχνίδια, καὶ μᾶς ἀπόεινε ἡ ψυχὴ τὸ πῶς δὲν ἤξερε οὐε κ' ἡ ἴδια, — δίψα γεμάτη, ἐσωτατικῆ.

Μαζὶ του ἐζήτησε νὰ τὴν πάρε, ὁ κ' ὡς τὴν ἔδερεν ὁ βρεσινά, ἡ φτώχεια, ὁ κᾶματος — μακάρι! — κ' ὁ πυρετὸς τῆς λευτεριάς!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

δάνυρο' Δεϊλά Χανόμ (σὺ εἶχα στείλει τὰ χαριτωμένα μου μὲ τὴ φιλί σου, — ἢ τὰ εἶδες παραπάνω, — θὰν εἶδα καὶ τὴρατὸ σ. ἢ γράμμα' εὐχαριστῶ γιὰ δία.) **Προξένος** (ναί, ἀλλὰ δὲ ἔβρω τὴν τὴ διαθήκη σου ἀπὸ τὴ Ν. Φώκια εἶχε πᾶσι σὴ Μυτιλήνη) ἴσως βρισκῶνται ἀκόμη ἐκεῖ, κ' ἂν τοὺ στείλεις γράμμα ἄπλωσ μὲ τὸνομά του, πιθανόν νὰ τὸ λαβῇ.) **Γιοῦ-Γιοῦ** (μὲ χαρὰ μου εἶδα γράμμα σου ἕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ' γιὰ ἀπακτίσης τὸ Λεβωτικὸν ποδ' ἀέξ, πρῶτα μὲ ἐπιμνήνεις νὰ προτινῆς;) **Ἀσπρον Παλιτσάν** (ἔλαβ' τὴ συλλογὴ σου Παϊδικῶν Πνευμάτων καὶ δὲ διαλέξω τὰ καλλιτέρ'.) **Διαβολεμένον Ροδιετάν** (εὐχαριστῶ ποδ' ἂν πῆς καὶ στὸν κ. Γυμνασιάρχην νὰ μὲ συστήσῃ στὸ Γυμνάσιον ἐπιτιμῶ νὰ μὴ σὺ ἀρνιθῇ καὶ τότε τὸ ἔσπαθῶν σου ἢα εἶναι γανυότο;) **Πυροβολετάν** (συμμορφώθηκα ἔσται καὶ 4 τετραδιά'.) **Ροδιετάν Δεγούλαν** (εὐχαριστῶ ποδ' γιὰ τὴ ἀναμνηστικὰς κάρτες;) **Α. Ν. Δεκόν** (τὸ δεύτερον γράμμα σου ἰδὲλαβ, δὲν εἶχε ὅμως μάσα τις ὁ δραχμῆς ποδ' λῆς.) **Ἀγγυρὸν Ζελέτην** (ποδ' μου ἔ. ε. ε. ἢ παραγραφῆ σου' ἔ. ε. ε. ἀτὰ μὴ μοῦ τὰ στέλνῃ, γιὰ ε. ε. ε. κασιγνήσια;) **Θερμαϊκὴν Ἀδραν** (λυποῦμαι ποδ' δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω νὰ ὁ χῆρος ποδ' διαδῶν γιὰ Μ. Α. εἶναι τόσο περιορισμένος!) **Σακουστὸν Βαλλίταν** (ἔσται τὴ φιλί;) **Ἐπιρὴν Νόντα** (ἀδ κος κόπος δὲν εἶπα δὲ Π. Δρακίσις δὲ, ὅτι δεχθῶ κατὰ δὲ τὴν θὰ προκηδῶς τὸ πὲ ἀναμνηστικὰ;) **Ἀργυριάν, Αἰσθηματικὸν Συνθέτην**, **Ἐλλινόπουλο, Διονυσίου Γιοῦμαν**, **Ἡλιοσάλαχτην κτλ.** κτλ.

Ἰωάννην Α. Πανῶν, Δοῦνα τοῦ Νορβάλιν, Εἰρήνην Ν. Δάμπασσ, Μαγαρένα Γαυφαλο, Ἀνθολογίαν, Ἡρωῖδα τοῦ Ζαλογροῦ (ἔσται.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2109 Διαγωνισμοῦ Δι' ἑσπερὶ δὲκαὶ βέρου 1' Οκτωβρίου.

529. Δεξιόγραφος
Μὴ πρόθεση μὲ ἀσυναστικῶ, — ποδ' τρέξιμο σημαίνει αὐτό, — Πρόσεξτε μήπως γλισσοθῆς Μαζὶ νὰ τὴ ἐνώσης... Ἀμείσως θὰ κρούσης Καὶ θὰ συναχθῆθ'.

530. Συλλαβογράφος
Μ' ὁμοίους νότις, μόνο δύο, Σχηματίσω στὸ λεκτὸ Τοῦ Μοριᾶ κάποιον χαριῶδ Σὲ βουλό, ἱστορικῶ.

531. Στοιχειογράφος
Μικρὴ νῆσος τῶν Σποράδων Τὸ κεφάλι ἂν ἀποβάλῃ, Στὸ κεφάλι τῆς δοχλοῦ Στέμμα παρυσὶο θὰ βάλῃ.

532. Μεταγραμματισμὸς
Βιάζω Υ καὶ Βάζω Α
Κι' ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου νῆσο
Ἐνα ψῆφον μὲ χαρὰ
Νόστιμον θὰ τηρησῶ.

532. Δίτιγμα
Ἐνος αὐτοκρατορῆ
ἑρσενικῶ μου,
Χώρα τῆς Ἑλλάδος
τὸ θηλυκὸ μου.
Διαιρητὸς Ἔλιος
534. Ἀσπῆ
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

535. Κρυπτογραφικὸν
1284567890 = Ἴερὰ πόλις.
23096 = Ἀρχ. Θεός.
3907 = Ἀέξ.
4537 = Μέλιος ζῶου.
5146 = Σπυγγιῆς.
6787016 = Νῆσος.
7665317 = Ἀρχ. χῆρος.
8731667 = Πόλις.
98178 = Προσφ. ης.
09846 = Νῆσος.

536. Ἑλληνοπολιτικὸν
ἠνω-αι-ωσο
Ἐθνικὴ Πίστις
537. Ἰνδικὸς Γέφυρος
μ4 (προστακτικῆ), 11 (δοθῶν), 78 (ἐπιθῶν), 15 (ἀπαρμωπιον).

538. Γεῖφους
ο :: αἰ X
βου :: αἰ X
ποδῶρι
ποδῶρι
ποδῶρι
Βωρὸς

Διὰ τοὺς Γαλλομυσθεῖς

539. Image Magique sans image
— Emma | Riez alors
Qu' elle est tombée là-bas!
— Mais qui? dites d'abord
— Parce que je ne vois pas...
— Mais je l'ai dit déjà.

ΔΥΣΒΙΣ

302. Ἀγρὸ σόλιον (Ἀργῶ, σόλιου, ὄν.) — **303. Αἰαία** (αἰ, αἰ, α.) — **304. Ἀγγλία** Ἀγγελίτ. — **305. Κίτρος-κόρος.**
308. Σ Σ Ν Η Σ
Ο Ρ Ι Φ Ν Ο
Υ Η Α Ο Α Ρ Ε Α
Λ Π Ο Σ Ο Σ Ο Σ

307. ΜΑΡΣΥΑΣ-ΩΚΕΑΝΙΑ (ΜΩβῆς, ἈΚοίς, ΡΕα, ΣΑχάρα, ΥΝῆλον, Αἰθιοπία, ΣΑπρῶ.) — **308. Γεῖθ δ' ὁ μωρὸς ἂν τι μὴ γελῶν ἦ.** (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους, ἐκ δεξιῶν κ' ἔξ ἀριστερῶν ἐναλλάξ.) — **309-313.** Διὰ τοῦ Α: χῶλος, Τηλος, πόλος, ἄλος, λάθος. — **314.** Οὐδ' ἔξ με κινεῖσθαι τὸ τοῦ Μιλτιάδου γρόφιμον. — **315. Αλοχίην, αλοχίην εὐν ἀλοχίην;** (ἔξ χ' ἢ νῆ, ἔξ χ' ἢ νῆ, ἔξ χ' ἢ νῆ) — **316. GREUZE** (Garonne, Rhône, Uranie, Zèbre, Etain.) — **317. Pas à pas ou va bien loin.**

ΠΙΕΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Διὰ 1 ἕως 10 ἐκ ποδὸ λέξις μὲ ἄλλα σκευῆς δρ. 6. (τὸ ἐλάχιστον ἐπιμα) Πέρον τῆν 10 λέξων 60 λέξῶ ἢ λέξῆς, μὲ πλάγια δὲ σκευῆς λιμ. 70 καὶ μὲ ἀσφαλῆ δόχῃ. 1. Ὁ χαριτωτὸς στίχος δραχμῆς 3. Ἡ ἀριστοτέλειος εἶναι ἀπαρμωπιη.

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—979)

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—980)

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—981)

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—982)

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—983)

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—984)

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—985)

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—986)

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—987)

ΔΙΑΠΑΣΙΣ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία. (ΚΕ'—988)

ΦΑΡΑΩ
Ἀρσὴν Λουπέν, κάποιος στὸ ἀπὸ σου γιὰ τὰ βγάλες ἀμύμη μαρμα Μαροῦδία καὶ εἰπὸν τὰ ἀμύμη μόνον, ἔ. νὰ παραβῆς τὸν Σόλιον «ΦΑΡΑΩ».
(ΚΕ'—978)

ΦΑΡΑΩ
Ἀπαλοσπούλα ἔξ, ἀνταλλάσσω κάρτες, τετραδιάκια. Προσεχῶς διαγωνισμὸς. Παρωχησῶν διὰ ἸΝΘΟΥΤΡΗΝ, Θάρως.
(ΚΕ'—979)

ΦΑΡΑΩ
Ἡ ΠΑΙΣΙΑ εἰσοχρησμένη στὸ σαλονάκι τῆς Διοτῆσος, χαριτωτὸ ἑπιστολῆς, ἰδιαιτέρως Μικρῆ Ἐπαρχιώτισσα, Ροδιετῆ Ἀργυρία.
(ΚΕ'—980)

ΦΑΡΑΩ
ἈΠΟΤΕΛΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ
Ἐλαβ' 47 κάρτες. Εὐχαριστῶ. Ἀπὸ αὐτῶν βραβεύθησαν οἱ: ΜΑΜΙΖΙΟΣ, ΕΝΔΕΙΟΣ ΚΑΛΗΝ, ΕΡΜΗΝ, «ΜΑΥΡΗ ΜΑΛΙΑ», ΔΑΝΑΙΟΥ. Τὸς ἄλλους εὐχολοῦμαι γιὰ τὴν τύχην. Στείλας ταχὺ 3,50. Ὅσοι μὲν ἔστῃσαν κάρτες, ἔσται.
ΒΑΘΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ
(ΚΕ'—981)

ΦΑΡΑΩ
ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΡΦΟΥ, «ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ», «Μ. ΚΡΟΦΙΣΙΜΕ», ΑΡΑΡΤΟΙ ΠΡΟΒΛΗ ΔΟΦΡΟΙ, εὐχαριστῶ. Στὸς διαγωνισμοὺς σας ἔσται.
(ΚΕ'—982)

ΦΑΡΑΩ
ἈΓΝΩΣΤΟΙ, νάνου ἀνακαλύψτε μὰς, ἄλλως μεγαλὸ δόξακα. Τὸ Φεβ' 20 καὶ (ΣΚ) τὴ σημαίνον; ἰσοῦστε τὴς ἀρλοῦμπας, Κόρις Ἀρσενίου μὲν.
Ἀρ. Ζαρούα, Σ. Κρηναῖος, Σ. Ὁρολογὸ καὶ Σία, ἔσονται τὰ ψαδόνυμ' σας. Τρέψετε!! — Χρυσάλλης, Κόρη τῶν Κομῆτων, Ἐλαίς, Ἠρώδηςμον.
(ΚΕ'—983)

ΦΑΡΑΩ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
Ἐκείνη Σία, Ἀρσὴν Λουπέν, Ὁρμῶς, ἐπιλογοῦμαι Ὀμῆς Παρῶν, Ὁρμῶς ἐκείνη, Τριανταῦλλια, Ἰδανισίς, Γλυκὸ Χαμόγυλο, Νιρβάνη, Μελῶν, Φαβῆτα, Ζιοῦντες, Μέσος, Μελῶν, Ἐλληνοπουλο. Τρεῖς Πιερότοι, Ἐλῶθ' Νεράδα, Πόγυον ἄλλου, ἔλαβ' με τὰ τὸν καὶ σὺς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Περιμνησῶν νὰ μὰς στείλατε ἀπάντησιν στὸν (ΚΕ'—974) διαγωνισμὸ μὰς.
Μικρὸ Ἀρχοῦδῆ, Ἐλῶθ' Νεράδα, ἔλαβ' με τὴν γελοιογραφίαν σας κα' εὐχαριστοῦμεν.
(ΚΕ'—984)

ΦΑΡΑΩ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
Μὲ ἄποκαθῆντες οἱ κῆρῶδ' ἀποκομῶνται:
Πατριὰν Αἰολοῦν — Ἀσπριακόπουλος, Πάδαχος Νέσος-Γεωργιάκουας, Ροδιετῆ Ἀργυρία — Κοσμοπούλου, Μενεζεῶντα—Φερεντίνου.
Ἰσοῦσθ' ἡμῶν ὅτι τὰ βραβῆτα τοῦ (ΚΕ'—974) διαγωνισμοῦ εἶναι 10 !!! ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ !!!
Γλυκὸ Χαμόγυλο, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴς ἀναγνώσεως σου, Ὁρμῶς ἐκείνη, εὐχαριστῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.
ε. ε. 9-6.

ΦΑΡΑΩ
ΔΙΑΠΑΣΙΣ (ΚΕΚΕΨΗ)
ἌΝΤΑΛΛΙΣΜΟ γωρματισμῶν. Ἀξοῦμαι Ἑλληνοῦ ΠΑΛΙΑ καὶ ΝΕΑ ἄλλο τοῦ ἑσπερὶ τῆς αὐτῆς ἄλλο εἶναι Ζητῶντες Κατέλιον μου. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Καρέσσου, Μυτιλήνη.
(ΚΕ'—985)

ΦΑΡΑΩ
Ἐσποτικὸς Δεῖλα Γιαννάκου, ΑΝΤΑΛΛΑΞΟΜΕΝ γωρματισμῶν; Ἐάν ΝΑΙ γράψατε: Νίκων Καλλιμῆ (διὰ Χαμόγυλο), Ταρῶς, Μυτιλήνην.
(ΚΕ'—986)

ΦΑΡΑΩ
Ἑλληνική Ἀναγνώσις, Ὁρμῶς Πιερότοι, Ἰδαίου, Χίν-Χου-Κόου, «Μαύρη Μάσα», Σελῶς, Ἀρσῶτος Προσχωροῦ, Ἐλῶθ' Νεράδα, ἔσται ἡμῶν. Νὰ περιμνησῶν; Βραβῆτα 3 εἰκόσθ. Στείλας ἑσπερὶ. — Διορμῶς ἀντιχρῶσθ' ἡμῶς.
(ΚΕ'—987)

ΦΑΡΑΩ
Οἱ ἀλλασκόντες κατοικίαν
συνδρομητῆ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσων ἀμείσως τὴν νέαν ἔσιν δεικνύσων εἰς τὸ Γραφεῖον μὰς, ἀποστέλλοντας καὶ δραχμ. 5. διὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς νέας ταϊνάς. Ἄλλως δὲν εὐχνοῦσθ' οἱ τὴν ἀπῆλαιον τὸν πωλλοῦδιον τὸν.
(ΚΕ'—988)